

แนะนำหนังสือ

สุภกัญญา ชวนิชย์

ชื่อหนังสือ: คำถามสำคัญกว่าคำตอบ

ผู้แต่ง: หนุ่มเมืองจันท์

รายการ: หนังสือสื่อความรู้ ช่วงหนังสือชวนคุย

ออกอากาศทางสถานีวิทยุ FM ๕๗.๗ & Mhz.

“คลื่นสื่อของชาวพุทธ” ครั้งที่ ๒๒

คำถามสำคัญกว่าคำตอบ ผลงานของนักเขียน
ารมณ์ดี คือ คุณดุ๊น สรกอล อดุลยานนท์ หรือ ที่คุ้นเคย
ในนามปากกาว่า หนุ่มเมืองจันท์ โดย สำนักพิมพ์มิติชน
....ถ้าเราถามเรื่องความรู้ ราย เรายังหาคำตอบ
เรื่องความรู้ ดังนั้นถ้าถามเรื่องความสุข เราจะหาคำ
ตอบเรื่องความสุขได้เหมือนกัน คำถามจึงเป็นการบอก
ทิศ ส่วนคำตอบเป็นเพียงการบอกทาง และทิศของคำถาม
จะให้ทางของคำตอบ ถ้าทิศทางก็ถูกไปไม่ได้ ใน
หนังสือเล่มนี้คุณสรกอล หรือ คุณหนุ่มเมืองจันท์ จะเล่า
เรื่องราวที่สะท้อนการตั้งคำถามของเข้าของเหตุการณ์
ต่างๆ และนำไปสู่มุมมองหรือทัศนคติของบุคคลนั้นต่อ
เรื่องราวนั้นๆ ได้อย่างน่าสนใจเพื่อพยายามที่จะบอกเรา
ว่า คำถามที่ดีจะมาสู่คำตอบที่ดี ชีวิตของเรามีมีการ
กำหนดโดยที่ให้เหมือนตอนเรียนหนังสือ เราต้องตั้ง^๑
คำถามเองและตอบเอง....และชีวิตเราจะเป็นอย่างไรก็
ขึ้นกับคำถามนี้เอง

คำถามชุดแรก คือ เรื่องความเมียในข้อสองสัญ
ของジョンห์ เคจ กับบทเพลง ๔ นาที ๓๓ วินาที และเรื่อง

ความว่างเปล่า กับผ้าใบสีขาวของโรเบิร์ต โรเชนเบอร์ก
ในเรื่องความเมียบันน์ เมื่อห้าสิบแปดปีก่อนนี้ เดวิด
ทูดอร์ นักเปียโนชื่อดัง ได้บรรเลงบทเพลง ชื่อ ๔ นาที
๓๓ วินาที ที่วัดสต็อก นิวยอร์ก เพลงนี้มีความยาว
เท่ากับชื่อของเพลง แบ่งเป็น ๓ องค์ ช่วงแรก ๓๐ วินาที
ช่วงที่สอง ๒ นาที ๒๓ วินาที และช่วงที่สาม ๑ นาที ๔๐
วินาที ทุกช่วงตอนบรรเลงด้วยโน๊ตตัวเดียว คือ ความ
เมีย เดวิด ทูดอร์ เริ่มต้นด้วยการปิดฝาครอบลิ่มเปียโน
หรือคีย์บอร์ด แสดงถึงการเริ่มต้นองค์ที่หนึ่ง จากนั้นก็นั่ง
๓๐ วินาทีผ่านไป เขายังปิดฝาครอบลิ่มขึ้น แสดงว่าจบองค์
แรก ปิดฝาลิ่มอีกครั้ง เพื่อนอกจากดูว่าการแสดงองค์ที่
สองเริ่มต้นแล้ว เวลาผ่านไปเรื่อยๆ เขายังปิดฝาลิ่มอีกครั้ง
ละหน้า จนครบ ๒ นาที ๒๓ วินาที เขายังปิดฝาลิ่มเปียโน^๒
อีกครั้ง จากนั้นก็ปิดฝาลิ่ม เริ่มองค์ที่สาม ๑ นาที ๔๐
วินาที ทูดอร์ก็ปิดฝาครอบลิ่มเปียโนเป็นครั้งสุดท้าย ตอน
ห่างและโลงคำนับผู้ชม จบเพลง ๔ นาที ๓๓ วินาที

เชื่อไหมคะ ว่า ジョンห์ เคจ ใช้เวลานานมากกว่า
จะแต่งเพลงนี้สำเร็จ และที่มาเกิดคือ ก่อนหน้านี้เขาเคย
สงสัยว่าโลกนี้มี “ความเมียบ” จริงหรือไม่ “คุณ” จึงขอ
อนุญาตมหาวิทยาลัยหาร์วาร์ด ใช้ห้องเก็บเสียงที่มีกำแพง
ดูดเสียงทั้งสองห้า “ความเมียบ” เขายังในห้องนี้เป็นเวลา
หลายชั่วโมง แม้จะอยู่นั่งๆ เจ็บๆ แต่ก็ “ไม่เมียบ” เพราะ
แม้จะนั่งและเมียบเพียงใด เขายังได้ยินบางเสียงเป็นเสียง
สูงกับเสียงต่ำ เมื่อสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ ที่ได้กำหนด
ว่า เป็นเสียงของระบบประสาทและเสียงไห้เลี้ยงของ
เลือดในตัว ジョンห์ เคจ จึงสรุปว่าในโลกนี้ไม่มีความ
เมียโดยสมบูรณ์ และแรงบันดาลใจของเสียงเพลง ๔
นาที ๓๓ วินาทีจึงเริ่มต้นขึ้น เขายังตั้งคำถามกับนิยาม
ความหมายของคำว่า “เมียบ” และได้คำตอบว่า เสียง และ
ความเมียบ แทบจะไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย หากจะมีก็
เพียงแค่ ความคิด ที่จะเอาใจใส่ หรือ ความคิดที่จะไม่เอา

ใจใส่ ต่อการรับฟัง... เท่านั้นเอง ถ้าใส่ใจที่จะฟังก็จะได้ยินเสียง แต่ถ้าไม่อาจใส่ใจที่จะรับฟังก็จะไม่ได้ยินอะไรใส่ใจก็ดัง ไม่ใส่ใจก็เบา หรือ ไม่ได้ยิน และนั่นคือความเงียบ

ในตอนแรก جونห์เค ยังไม่ก้าวที่จะใช้ความเงียบเป็นเสียงเพลง จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้ไปคุยงานศิลปะของโรเบิร์ต โรเซนเบิร์ก และเห็นภาพที่ว่างเปล่า มีแต่ผ้าใบสีขาวที่อยู่บนเฟรม และแสงเงาของคนดู ต้นไม้ ที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ บนผ้าใบสีขาว เขานอก ว่า นี่คือ สามัญบินของแสงและเงา หรือภาพสะท้อนของอากาศ มันไม่ใช่สิ่งที่มองเห็นแต่เป็นวิธีการมองของเรา ต่างหาก และตอนนี้เคจนอกกว่า ภาพนั้นคือความมืดให้ เท่ากับเงียบแห่งความเงียบนี้ และบทเพลงนี้ก็ไม่ใช่ ความเงียบที่แท้จริง เพราะช่วงเวลาที่ไม่มีเสียงบันเทิง ความเงียบของคนตระกูลก็คือ สามัญบิน ของเสียงอื่นๆ รอบ ข้างความเงียบจึงไม่ใช่เรื่องของเสียง แต่เป็นเรื่องความเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจและความไม่หยุดนิ่ง ภาพของ โรเซนเบิร์ก สอนเราว่า “สิ่งที่เราเห็น ไม่สำคัญเท่ากับ วิธีการมอง”

อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ คือประวัติที่น่าสนใจในการนำประเพณีอิหริยาศรีมาใช้ของท่านประชานาริบดีเนลสัน แม่นเดล่า เรื่องนำจากข้างหลัง ซึ่งผู้เขียนได้หยิบยก ความบางตอนจากหนังสือเรื่อง วิถีแม่นเดล่า มาเล่าให้ฟังว่า ... เป็นพระคำสอนในวิธีการเป็นผู้นำของแม่นเดล่า ต่างจากคนอื่น เขายังไม่ได้เริ่มต้นคำสอนจากตัวหนัง หรือ การยืนของผู้นำแต่เขาดึงคำสอนไปที่เป้าหมาย คือ จะทำอย่างไรให้คนยอมรับ และบรรลุเป้าหมายความสมานฉันท์ของคนอิหริยาศรีได้ จากนั้นจึงกำหนดการยืนของตัวเองว่า “ผู้นำที่ดี ต้องอยู่ข้างหลัง” เพราะความสำคัญของการเป็นผู้นำ ไม่ใช่ตำแหน่งการยืน แต่เป็นตำแหน่งทางความคิด ยืนอยู่ข้างหลังแต่ต้องนำทางความคิด

ที่มาของจุดยืนดังกล่าวนี้เป็นพระในวัยเด็ก แม่นเดล่า เคยต้องໄลต์้อนผู้ง่วงวัวไปกินหญ้าและพากลับ

คงซึ่งหากล่าวว่า เมื่อเราต้องการให้วัวเดินทางไปในทางที่ต้องการ เราต้องอยู่ข้างหลังพร้อมกับไม้ และหาวัวที่คลาดๆ หน่อยสองสามตัวให้ไปอยู่ที่ข้างหน้าผู้เฝ้าระวังคุณให้เดินไปตามทางที่ต้องการ ผู้วัวที่เหลือก็จะเดินตามหัวหน้าผู้เฝ้าระวังไปเอง แต่เรื่องต้องนำทางพากมันมาจากข้างหลัง เพราะถ้าเดินนำไปก็จะคุ้ณแล้วตัวที่เดินอยู่ท้ายๆ ไม่ทั่วถึงและอาจเดินหลงผุ่งไป แต่ถ้ามอบให้วัวที่คลาดเดินนำไป และเดินตามข้างๆ คุณอยู่ข้างหลัง ตำแหน่งเดินจะทำให้เห็นภาพรวมได้ ด้วยเห็นเดินหลังก็ต้อนได้ ซึ่งก็หมายถึงว่า การเป็นผู้นำที่ดีไม่จำเป็นต้องแสดงความคิดเห็น อย่างความภูมิแล้วสั่งให้ผู้อื่นทำตาม หากต้องรู้จักฟังและแสวงหาข้อตกลงที่ยุติพ้องกัน แล้วจึงผลักดันให้ทุกคนลงมือทำ การฟังจึงเป็นหลักการบริหารที่สำคัญยิ่งและเป็นคุณสมบัติที่ผู้นำควรจะมี เหมือนกับหัวหน้าคนอกไว้ว่า การฟังที่ดีต้องใส่ใจในสิ่งที่คนอื่นพูดด้วย ถ้าใส่ใจเสียงก็จะดัง ถ้าไม่ใส่ใจเสียงก็จะเบาหรือ ไม่ได้ยิน

อีกท่านหนึ่งที่ใส่ใจให้ความสำคัญและเข้าใจ ความหมายของสิ่งที่อยู่ภายในของตัวเองได้ดี คือ คุณดวงฤทธิ์ บุนนาค ซึ่งหลายคนนิยมนามว่า เป็นสถาปนิก มือทองของยุคนี้ เขายกตัวว่า เวลาที่มีคนเสนอให้ออกแบบโครงการ เขายังเริ่มต้นด้วยการฟังเสียงกระซิบของที่ดินก่อน ซึ่งหมายถึง เขายังไปคุยกับดินแปลงนั้น ดูแลด้วยความเป็นมืออาชีพ ประสบการณ์และความรู้สึกของเขาก่อให้เกิด จินตนาการที่ลงตัว และเขาก้าวที่จะบอกว่า สถาปนิกต้องรู้เรื่องการตลาดก็จริงแต่ไม่ต้องทำการตลาด เพราะการตลาดของสถาปนิกคือ ผลงานที่เข้าออกแบบ สำนวนของเขาก็คือ ต้องให้ผลงานส่งเสียงกระซิบ เพราะเสียงกระซิบของงาน คือ การตลาดของสถาปนิก เหมือนกับที่คุณชนินทร์ เลิศรุวนนท์ กล่าวเสมอว่า นักธุรกิจทุกคนต้องอย่าลืม ซิกเซนท์ของตัวเอง สำหรับที่หก ไม่ใช่สิ่งมหัศจรรย์หรือ ไสยาสาสตร์แต่มาจากการ บางอย่างที่สะสมกันมานาน ซึ่งแต่ละจะเร็ว ช้าต่างกัน

ความแม่นยำต่างกัน ซึ่งจริงๆแล้วก็คือ เสียงกระซิบจากประสบการณ์ เสียงกระซิบจากความรู้สึก เสียงกระซิบจากสมองซึ่งกวาง เสียงกระซิบจากภายในนั่นเอง ดังนั้น ขออย่าใช้เหตุผลมากเกินไปจนลืมเสียงกระซิบจากความรู้สึกของตนเอง เพราะความสุข หรือ ความทุกข์ เป็นเรื่องสำคัญและเป็นเรื่องของความรู้สึกล้วนๆ

เสือยีดแตงโน เสือยีดยีห้อนี้มียอดขายปีละหนึ่งพันสี่ร้อยล้านบาท เจ้าของกิจการคือ คุณอดิศร พวงษ์พู ซึ่งคุณหนุ่มเมืองจันท์แล้ว เป็นรุ่นพี่ที่ธรรมศาสตร์ ที่น่า ให้กราเรียนรู้ที่มาในอดีตที่นำพาไปสู่ป้าหมายได้อย่างน่าทึ่ง สมัยเรียน คุณอดิศร เป็นพี่ใหญ่ของชั้นรวมอีสาน ก่อร่างสร้างตัวโดยทำงานหนาเดือดตัวเองมาตั้งแต่เป็นนักศึกษา โดยที่ตั้งใจไว้เลี้ยงว่าจะใช้เงินไม่เกินวันละ ๒๐ บาท ตอนนั้นเขามีเงินทุนไม่มาก แต่พยายามได้เสือไปขายเบอะๆ เพราะมีแบบเสือยีงมาก โอกาสการขายยิ่งสูง เขายกเส้นอิ่มของโรงงานว่า ขอเดือด้าไปมากหน่อย แต่ขายเสริชในแต่ละวันให้ไปเก็บเงินได้เลียขายได้เท่าไร เขายกเก็บไว้ใช้ ๒๐ บาท ขายได้ ๔๐๐๐ บาท ให้ถ้าแก่ ๑๕๘๐ บาท ทึ้งต้นทุนสินค้าและฝากกำไรไว้ด้วย เรียกได้ว่า อดทนใช้วันละ ๒๐ บาทไป ๑ ปี ล้านปีจะได้เป็นเจ้าหนี้ถ้าแก่ เขายกอกว่าถ้าไครอยู่กับความอดทนได้จะกล้ายเป็นคนอีกรอบหนึ่งที่มีศักยภาพสูงกว่าคนอื่น

วันนี้เขายังเป็นเจ้าของโรงงานที่มีพนักงานกว่า ๑๐๐๐ คน และในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา มีคนลาออกจากถึง ๑๐ คน คุณอดิศรเคยเล่าว่า หลักการรับคนงานของเขาก็คือ จะเลือกคนที่รักแม่ก่อน เพราะเพียงคำตามเดียวของเขาก็ต้องการคำตอบก็คือเรื่องความรัก ความผูกพันกับแม่ เพราะเขารู้ว่าคนรักแม่จะไม่ทำชั่วและมีความรับผิดชอบ คนกุญแจนี้จะช่วยทำงานและเก็บเงินส่งกลับบ้านหมัด เพียงคำตามเดียวนี้ เขื่อว่าเขาจะได้คนดีมาร่วมงาน

อีกประการหนึ่ง แทนที่เขาจะใช้พื้นที่ริมน้ำไว้สร้างบ้านหรือที่พักแยกต่างประเทศ เขายกกลับสร้างโรงงานไว้ริมน้ำ ด้วยเหตุผลง่ายๆว่า แยกต่างประเทศ

เจ้าแค่ชั่วโมงหรือสองชั่วโมงก็กลับ แต่คนงานอยู่ที่นี่ทำงานตลอด บุบบุนนี้จะให้คนทำงานได้ดีกว่า โรงงานแห่งนี้จะมีผลกระทบให้คนงานได้สัมผัศความงามของแม่น้ำ ที่นี่ไม่มีการตอบกัตรเข้าทำงาน โรงงานเปิด ๒๔ ชั่วโมง ใครอยากทำงานตอนไหนก็ได้ เพราะรายได้ของแต่ละคนขึ้นอยู่กับจำนวนเสือยีดที่เขียนเสริชคนงานของแตงโนมีรายได้เดือนละสองหมื่นบาท ทุกคนอาศัยอยู่ในหอพักในโรงงาน ค่าหอพักและค่าอาหารเดือนละ ๕๐๐ บาท เขายกอ่าทุกปีคนงานจะชวนเข้าไปเยี่ยมบ้าน ไม่ได้ไปเป็นเจ้าภาพอะไรแต่อย่างจะไว้ เจ้านายให้รู้ว่าบ้านที่สร้างด้วยน้ำพักน้ำแรงนี้เป็นอย่างไรบ้าง....

อีกเรื่องที่น่าสนใจ ก็คือ เรื่องราวดีลักการทำงานของบีกบอส อาจารย์แสตนล้านอย่าง เครื่องสหพัฒน์ ซึ่งคุณหนุ่มเมืองจันท์ได้เก็บมา คุณบุญยิสิทธิ์ โชคดีที่ว่า เขายกอ่าทุกปีคนงานที่ถือมีตัวมาก และเคยให้สัมภาษณ์ไว้ว่า ความสำเร็จของเขามาจากความไม่รู้ และความอยากรู้ เจ้าสัวบุญยิสิทธิ์ พูดบ่อยมากว่า ผู้เป็นคนความรู้น้อย ไม่ได้เรียนสถาบันการศึกษาชั้นสูงภาษาไทยหรือครึ่งๆกลางๆ ภาษาจีนหรือครึ่งๆกลางๆ ญี่ปุ่นก็รู้ครึ่งๆกลางๆ วิธีทำธุรกิจของผู้จีงไม่ได้อาชัยหนังสือเป็นหลัก เขายกอ่าทุกปีให้กับภาษา การตั้งคำตามว่ารู้น้อยจึงทำให้ เขายกอ่าทุกอย่างที่ดีมาจากทุกแหล่ง การมีจุดอ่อนอยู่ที่เรียนน้อย ก็มีจุดเด่นอยู่ที่เรียนน้อยด้วย การศึกษาที่ไม่สูงมากอาจทำให้เขามีติดกรอบ ทุกอย่างในโลกธุรกิจ ล้วนเป็นสิ่งแปลกใหม่ทั้งสิ้น ความไม่รู้ทำให้เขามีทำตัวเป็นภูษาสูงและไม่ทำตัวธรรมชาติในระดับพื้นฐาน แต่เขายกอ่าทุกตัวละครดับต่ำกว่าพื้นฐาน โดยเป็นคนที่ฝรั่งไปเสียทุกอย่าง และความอยากรู้นี้เอง เป็นตัวดึงดูดกระเส้นธาร ความรู้ที่ให้ลงจากยอดเขามาสู่อ่างน้ำที่เก็บกักความรู้ มากน้อย

นับที่เรียนหนึ่งที่น่าศึกษาของคุณบุญยิสิทธิ์ ไม่ใช่เรื่องความสำเร็จ แต่เป็นความลื้มเหลว เขายกอ่า

ต้นทุนของความผิดพลาดนั้นแพงมาก ดังนั้นทุกครั้งที่ ผิดพลาดหรือล้มเหลว เราจะไม่เก็บไว้คืนเดียว แต่จะเล่าให้คนอื่นฟัง เพราะยิ่งคนอื่นรับรู้มากเท่าไร ก็เหมือนการ เกลี่ยต้นทุนออกไป ความรู้จากความล้มเหลว นอกรากจะทำให้บริษัทในเครือทั้งหมดไม่ก้าวพลาดซ้ำรอยเดิมแล้ว ยังเป็นความรู้ที่สามารถต่อยอดทำกำไร และเงินที่ได้มา อาจมากกว่าเงินที่เสียไปก็ได้ การทำธุรกิจของสหพัฒน์ ผู้บริหารสูงสุด ตั้งคำาณจากความไม่รู้และอยากรู้ ซึ่ง ดร.สมคิด ชาตุศรีพิทักษ์ เคยบอกว่า สไตล์การบริหาร ของสหพัฒน์เป็นสไตล์ของตัวเอง แบบผสานทั้งจีน ญี่ปุ่น ไทย และตะวันตก

เรื่องราวสุดท้ายที่จะนำมาเล่าในรายการวันนี้ ก็อเรื่องของอีกนุ่ม เป็นเรื่องราวที่คุณหนุ่มนี้เองจันท์ นำมาจากบล็อกของคนที่ใช้นามว่า น้ำอ้อย สาวเมืองชล เธอเขียนเล่าไว้ว่ารักมากกว่า...

พ่อเคยบอกว่า เวลาเก็บสายยางหรือขุดน้ำ เรา ควรเก็บในที่ร่ม ไม่ย่างนั้นแสงแดดจะทำให้เกิดตะไคร่ เกาะในสายยางหรือเหวนลายในขาดน้ำ ทำให้เราต้องทำ ความสะอาดหรือต้องทิ้งสายยางหรือขุดไปโดยใช้เหตุ ตะไคร่น้ำในความคิดของพัน จึงเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ แต่ เมื่อโตขึ้น ตะไคร่น้ำ กลับมีอีกเรื่องนุ่มที่ทำให้ค้น ประหลาดใจ นั่นคือ ในสวนที่บ้านมีไหครัวไว้มากมาย เพราะเมื่อก่อนแม่เคยค้าขายและเอาไหมาดองผักขาย เมื่อ เลิกกิจการจึงมีไหที่เหลือตกทอดมาให้ถูกหลานดู วัน หนึ่งญาติที่มีภูมิลำเนาทางภาคใต้เดินทางมายืน และเอ่ย ปากขอไหกลับไป เพราะเห็นสวยงาม ญาตินั้นเอากลับไป วางประดับสวนในสำนักงานเล่นๆ เนื่องจากภาคใต้เป็น แหล่งฟุนชุก เมื่อเวลาผ่านไปไหเหล่านั้นจึงมีตะไคร่เกาะ ตามพื้นผิวเขียวครึ่งไปหมด สำนักงานของญาติมีถูกค้า แวงเข้าออกต่อเนื่องในแต่ละวัน วันหนึ่งลูกค้าติดไปพบ ให้ตะไคร่เกาะเข้าเกิดชอบใจจึงเจรจาขอซื้อในราคา หลายพันบาท

จากไหไร้ราคาค่าจ้างดีที่บ้านเราวางทิ้งไว้ไม่ใช่ดี ในสวน เพียงมีตะไคร่เกาะโดยธรรมชาติกลับทำให้วัตถุ

ชนิดเดียวที่มีราคาเพิ่มขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ ไม่นานนานี้ ลับไปเที่ยวชุมบ้านเก่ากลาสสิกที่พิพิธภัณฑ์ชาวนา กองก ใจอย่างเจริญกรุง ๔๗ ถนนพbumumเล็กๆ บ้านอิฐ ภายในอาบานิเวลร์มีคริสต์ของพิพิธภัณฑ์ ลับไม่รู้ว่าตุ่ม ในนี้ทำหน้าที่ของมันนานแค่ไหน แต่ครานี้เขียวของ ตะไคร่รับพื้นผิวของมันอาจจะบอกเล่ากาลเวลาของมัน ได้ระดับหนึ่ง ตุ่มในเดียวทันนี้บ้านเก่าคร่าร่าชั้นหนึ่ง หรืออาจ ผ่านมุนนี้ไปโดยไม่ทันสังเกตด้วยตา ขณะที่บังคันอาจ ตื่นเต้นกับศิลปกรรมชาตินั้นพื้นผิวตุ่นต้องหยุดชั่ว ชั่วและพักใจชั่วครู่กับตุ่มในเล็กในนี้ ทราบจะตะไคร่สอน ให้ลับรู้ว่าคุณค่าของสิ่งใดก็ตามที่น้ำอยู่กับผู้มอง เช่นเดียวกับเรื่องราวที่พับเจอกันแต่ละวัน เหตุการณ์ เดียวทัน กับ รายละเอียดเดียวทัน คุณมองโลกในแง่ร้ายอาจ มองว่าทำให้ทุกข์สาหัส ขณะที่คุณมองโลกในแง่ดี สามารถพลิกวิกฤตให้เป็นความสุขได้เสมอ....เขียวแห่ง ครานตะไคร่ อุปกรณ์ให้จะเห็นงาม และคำอุบของชีวิตอยู่ ที่เราตั้งคำาณ

